

2153. 1ste Behandling af Lovforslag om

Ortevghalvredsfyndstyvende Møde.

Fredagen den 26de Januar. Kl. 1 1/2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Paa Dagsordenen var:

1ste Behandling af Forslag til Lov om Brugen af Kirkerne.

(Lovforslaget findes i Tillæg til Sp. 231 ff; 3die Behandling i Folkethinget findes i dettes Tidende Sp. 391A).

Sagen fattedes under Forhandling.

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet:

Det foreliggende Lovforslag er jo som bekendt indbragt ved privat Initiativ i det andet Thing. Da imidlertid de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser dels vare saadanne, som allerede havde været undergivne en udførlig Behandling i Kirkekommissionen, under hvilken Behandling de fandt en meget almindelig Tilslutning, dels saadanne, som det væsentlige vare overensstemmende med de Forskrifter, der allerede efter Anordningen af 2den Oktober 1862 ere de gjældende, kunde jeg i det Hele slutte mig til det indbragte Lovforslag. Men i det Udvalg, som blev nedsat undergivt Lovforslaget en fuldstændig Omdannelse, som vistnok i det Væsentlige var af formel, Bessaffenhed, men dog ogsaa indeholdt Forandringer med Hensyn til Realiteten. Hvad disse angaar, skal jeg nu ikke opholde mig videre ved dem paa det nærværende Standpunkt af Sagens Behandling; men jeg tror dog allerede nu at maatte gjøre opmærksom paa et enkelt Punkt, nemlig det, som indeholdes i det sidste Punktum af Lovforslagets § 5. Som det vil ses, gaar denne Bestemmelse ud paa, at, naar der iblandt dem, som have Løst Sognebaand, findes mindst 10 Familiefædre, Enter eller andre Personer med Husstand, som ønske, at den Præst, til hvem de have sluttet sig, skal holde Gudstje-

Brugen af Kirkenes Udvalg den 2154

nefte for dem i deres Sognekirke, skulle de have Ret dertil, saafremt Kirken ikke er i anden Brug. Denne Bestemmelse fandtes som sagt ikke i det af Forslagsstillerne indbragte Lovforslag, ligesaa lidt som den, paa nogen Maade blev omfattet under Forhandlingen i Kirkekommissionen, om Kirkenes Benyttelse, og det er jo uenskyldigt, at den baade direkte og indirekte vilde være i Stand til at kunne udøve en meget omfattende og indgribende Indflydelse. Men dertil kommer, at den utvivlsomt maa komme til at udøve en foregribende Indflydelse paa Afgjørelsen af andre lirkelige Forhold, og det saadanne Forhold, som hverken staa eller kunne sættes i Forbindelse med nærværende Lovforslag, Forhold, som ganske sikkert ogsaa senere ville komme til Forhandling paa Rigsdagen, men som i høj Grad kræve en særlig Behandling og en fuldstændig Overvejelse af dem i deres Helhed. Af disse Grunde maatte jeg meget bestemt modsætte mig Optagelsen af en saadan Bestemmelse, og jeg maa derfor ogsaa nu finde mig foranlediget til — forsaavidt det ikke sker fra Thingets Side, og navnlig forsaavidt Udvalget ikke bliver nedsat, at stille Lovslaget til saa Henseende, idet jeg her blot vil gjentage den Erklæring, jeg har afgivet i det andet Thing, at jeg ikke vil kunne indstille Lovforslaget til Stadsfæstelse, naar det indeholder denne Bestemmelse.

Talseren:

Der er faare Meget i det foreliggende Lovforslag, som efter min Mening er utrigtigt. Dette gjælder baade, hvad der er optaget af ældre Bestemmelser, og i særdeleshed det Nye, som er kommet til, og navnlig er der eet Punkt, som jeg efter den Betragtning, jeg har af Kjøbstadsforholdene, ikke paa nogen Maade kan forstaa mig med, nemlig det, at Dispositionsretten over Kirken er henlagt til Sognepræsten og den residerende Kapellan. Det er muligt, at den Betragtning kan have sin Gyldighed paa Landet, at det er Præsten, der disponerer over Kirkenes Be-